

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/06-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť F., s. r. o., so sídlom K., ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II v trestnom konaní vedenom na základe trestného oznámenia z 28. augusta 2002 a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky „*vo veci toho istého trestného oznámenia*“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F., s. r. o. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2005 doručená sťažnosť F., s. r. o., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej polície“) v trestnom konaní vedenom na základe trestného oznámenia z 28. augusta 2002 a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 149 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) „vo veci toho istého trestného oznámenia“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že 28. augusta 2002 podala prostredníctvom svojho splnomocnenca trestné oznámenie vo forme „Zápisnice o trestnom oznámení“. Sťažovateľka uviedla, že predmetom trestného oznámenia boli dve skutočnosti, a to poškodenie strojov a krádež brusív. Podaním z 31. augusta 2002 doručeným Okresnej prokuratúre Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) 2. septembra 2002 toto trestné oznámenie doplnila.

Keďže sťažovateľka sa domnievala, že v danej trestnej veci, obdobne ako aj v ďalších jej trestných veciach sa nekoná, 27. septembra 2004 podala na úrad justičnej a kriminálnej polície žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Podľa jej vyjadrenia

však táto jej žiadosť ostala bez odpovede kompetentného orgánu. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka 13. decembra 2004 túto žiadosť urgovala. Vzhľadom na vzniknutú situáciu 24. februára 2005 sťažovateľka obe žiadosti zaslala okresnej prokuratúre. Na podanie sťažovateľky reagovala okresná prokuratúra listom z 21. marca 2005, v ktorom potvrdila zistenie prierahov v konaní, ale vo veci vedenej na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001, teda v inej trestnej veci. Na základe toho sa sťažovateľka listom z 31. marca 2005 obrátila na okresnú prokuratúru so žiadosťou o upresnenie odpovede z 21. marca 2005. Vzhľadom na to, že sťažovateľke na spomínanú žiadosť nebola doručená odpoveď, 11. júna 2005 podala v súlade so zákonom č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podnet na preskúmanie zákonnosti vybavenia jej skorších podnetov na Krajskú prokuratúru v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“). Podľa vyjadrenia sťažovateľky krajská prokuratúra na tento podnet nereagovala.

Sťažovateľka uviedla, že 18. júla 2005 jej bolo doručené oznámenie generálnej prokuratúry z 11. júla 2005, v ktorom generálna prokuratúra dospela *„k rozhodnutiu, že na ďalšie podnety sťažovateľa, ktoré sa budú týkať správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S., nebude reagované“*. Na základe toho sťažovateľka usúdila, že na generálnu prokuratúru sa už v danej veci nemôže obrátiť. Sťažovateľka zároveň vyjadrila názor, že toto *„rozhodnutie“* generálnej prokuratúry oznámené v rámci odpovede na opakovaný podnet v inej trestnej veci, považuje za nezákonné s dôsledkom porušenia jej základných práv.

Porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľka okrem iného v tom, že vyšetrovateľ porušil svoju povinnosť informovať ju o prijatých opatreniach po podaní trestného oznámenia, ako aj v tom, že vyšetrovateľ v rámci trestného konania postupoval so zbytočnými prierahmi a že aj napriek tomu, že od podania trestného oznámenia uplynula doba troch rokov, vo veci nie je meritórne rozhodnuté. Porušenie označeného článku ústavy vidí aj v postupe okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, ktoré nevybavili jej podnety riadne, prípadne ich prijatie nepotvrdili, ako aj v postupe generálnej prokuratúry, ktorá jej listom z 11. júla 2005 odňala právo na účinný prostriedok nápravy.

Porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že aj keď orgány činné v trestnom konaní mohli objektívne poskytnúť ochranu jej vlastníckemu právu, *„tieto nekonali v súlade so zákonom a svojim vadným postupom vo veci spôsobili, že porušené právo sťažovateľa sa stalo porušením nezvratným a neopraviteľným...“*

Podľa názoru sťažovateľky došlo postupom orgánov činných v trestnom konaní aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože aj keď sa zákonom ustanoveným postupom domáhala ochrany svojich práv, orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zákonom, a teda požadovanú ochranu jej neposkytli.

Vzhľadom na to, že podľa názoru sťažovateľky nebola namietaná trestná vec ani po uplynutí troch rokov právoplatne skončená a vo veci nebolo vydané meritórne rozhodnutie, sťažovateľka sa domnieva, že postupom orgánov činných v trestnom konaní bolo porušené aj jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľka zároveň dodala, že podľa jej vedomostí vyšetrovateľ vo veci nevykonal žiadne procesné úkony.

Porušenie čl. 149 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že prokuratúra nevybavila jej podnety v súlade so zákonom *„a nedozrela na zákonné vybavenie a zákonný postup vyšetrovacieho orgánu pri preverovaní sťažovateľovho trestného oznámenia...“* Sťažovateľka sa zároveň domnieva, že generálna prokuratúra listom z 11. júla 2005 *„odňala sťažovateľovi možnosť domáhať a domôcť sa znovunastolenia právneho stavu za situácie, kedy zákonom chránené záujmy sťažovateľa neochránila a tento stav zafixovala svojim konečným rozhodnutím“*.

Sťažovateľka namietala aj porušenie práv podľa čl. 8 a čl. 10 deklarácie postupom úradu justičnej a kriminálnej polície a generálnej prokuratúry. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že za daného stavu (v rámci trestného konania) neprichádza do úvahy možnosť, aby sa v občianskoprávnom konaní domáhala náhrady spôsobenej škody, pretože bez zistenia páchatel'a trestného činu by mohla ako odporcu

v rámci civilného konania označiť nesprávnu osobu. Sťažovateľka sa zároveň domnieva, že porušenie označených práv spočíva aj v tom, že orgány činné v trestnom konaní postupovali vo veci „*vadne*“ a so zbytočnými priet'ahmi.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že správnym a včasným postupom orgánov činných v trestnom konaní mohlo dôjsť k zabráneniu vzniku nezákonného stavu. Podľa jej názoru k tomuto nezákonnému stavu, ktorý spočíva v tom, že bola svojvoľne zbavená svojho majetku, istou mierou prispeli aj orgány činné v trestnom konaní svojím „*vadným*“ postupom, a preto dospela k záveru, že ich postupom bolo porušené aj právo podľa čl. 17 deklarácie.

V postupe orgánov činných v trestnom konaní videla sťažovateľka aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v tejto súvislosti uviedla, že dôvody porušenia tohto práva sú totožné s dôvodmi uvedenými pri namietaných základných právach podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj pri právach podľa čl. 8 a čl. 10 deklarácie.

Porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru postupom generálnej prokuratúry sťažovateľka odôvodnila tým, že orgány prokuratúry nevybavili riadne jej žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa, ako ani podnety podané podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre. Sťažovateľka napokon uviedla, že „*prokuratúra nezákonne, s vadným odôvodnením spočívajúcim v jej poukazaní na predchádzajúce vybavenie inej veci*“ jej odňala právo na účinný prostriedok nápravy.

V postupe uvedených orgánov videla sťažovateľka aj porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pričom pri odôvodnení porušenia tohto práva trvala na totožných skutočnostiach ako pri namietanom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 17 deklarácie.

Sťažovateľka sa domnieva, že uvedeným postupom úradu justičnej a kriminálnej polície a generálnej prokuratúry došlo k porušeniu označených základných práv. Na základe toho ústavnému súdu navrhla, aby v náleze vyslovil, že postupom úradu justičnej

a kriminálnej polície v trestnom konaní vedenom na základe trestného oznámenia z 28. augusta 2002, ako aj postupom generálnej prokuratúry „vo veci toho istého trestného oznámenia“ došlo k porušeniu označených základných práv, úradu justičnej a kriminálnej polície prikázal konať bez ďalších prietáhov a zdržať sa porušovania zákona, generálnej prokuratúre prikázal, aby sa „zaoberala prípadnými podnetmi sťažovateľa vo veci krádeže brusív oznámenej dňa 28. 8. 2002, tieto vybavila v súlade so zákonom a skutkovým stavom veci a vo vzťahu k sťažovateľovi neodkladne odstránila a napravila všetky zistené porušenia zákona“. Sťažovateľka ďalej navrhla, aby ústavný súd zaviazal úrad justičnej a kriminálnej polície zaplatiť jej primerané finančné zadost'účinenie v sume 100 000 Sk a generálnu prokuratúru zaplatiť jej primerané finančné zadost'účinenie v sume 200 000 Sk.

Sťažovateľka v žiadosti z 21. augusta 2005 doručenej ústavnému súdu 24. augusta 2005 spolu so sťažnosťou žiadala o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. (...)

Podľa čl. 8 deklarácie každý má právo, aby mu kompetentné vnútroštátne súdy poskytli účinnú ochranu proti činom, ktoré porušujú základné práva priznané mu ústavou alebo zákonom.

Podľa čl. 10 deklarácie každý má rovnaké právo byť fair a verejne vypočutý pred nezávislým a nestranným súdom, ak ide o určenie jeho práv a povinností alebo o akékoľvek trestné obvinenie proti nemu.

Podľa čl. 17 ods. 1 deklarácie každý má právo na vlastný majetok tak sám, ako aj v spoločensťve s inými. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia nikto nesmie byť svojvoľne zbavený vlastného majetku.

Sťažovateľka v časti sťažnosti namietala porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu postupom úradu justičnej a kriminálnej polície v trestnom konaní vedenom na základe trestného oznámenia z 28. augusta 2002, ako aj postupom generálnej prokuratúry „*vo veci toho istého trestného oznámenia*“.

Na základe výzvy ústavného súdu z 26. októbra 2005 bola 15. novembra 2005 ústavnému súdu doručená odpoveď úradu justičnej a kriminálnej polície, z ktorej vyplýva, že trestné oznámenie, ktoré v mene sťažovateľky podal 28. augusta 2002 do „*Zápisnice*

o trestnom oznámení“ jej splnomocnený zástupca, je súčasťou vyšetrovacieho spisu sp. zn. ČVS: OUJP-1181/10-K2-2002.

Na základe viacerých urgencií ústavného súdu o zaslanie predmetného vyšetrovacieho spisu, ako aj na základe odpovedí z úradu justičnej a kriminálnej polície o nemožnosti zaslania tohto spisu, ústavný súd zistil, že vyšetrovací spis sa nachádza na krajskej prokuratúre. Na základe výzvy ústavného súdu z 5. júna 2006 adresovanej krajskej prokuratúre, bol 14. júna 2006 ústavnému súdu doručený vyšetrovací spis úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OUJP-1181/10-K2-2002.

Z predmetného vyšetrovacieho spisu ústavný súd zistil, že jeho obsah tvorí aj trestné oznámenie, ktoré v mene sťažovateľky podal 28. augusta 2002 jej splnomocnený zástupca. Na základe trestného oznámenia vyšetrovateľ uznesením sp. zn. ČVS: OUJP-1181/10-K2-2002 z 5. novembra 2002 začal trestné stíhanie vo veci za trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: ORP-1181/10-K2-2002 z 31. marca 2005 bolo trestné stíhanie za uvedený trestný čin zastavené podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pretože tento skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania podala sťažovateľka 12. apríla 2005 sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. 1 Pv 221/2003 z 2. mája 2005 tak, že jej sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Uznesenie okresnej prokuratúry bolo splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky doručené 5. mája 2005.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uviedol: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote

ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Porušenie označených základných práv postupom úradu justičnej a kriminálnej polície v trestnom konaní vedenom na základe trestného oznámenia z 28. augusta 2002 (ČVS: OUJP-1181/10-K2-2002), ako aj postupom generálnej prokuratúry „*vo veci toho istého trestného oznámenia*“ sťažovateľka namietala v sťažnosti z 21. augusta 2005, doručenej ústavnému súdu 24. augusta 2005, teda po lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.

Podľa ustanovenia § 140 ods. 1 písm. b) a písm. cc) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 uznesenie je právoplatné a vykonateľné, ak zákon síce proti nemu pripúšťa sťažnosť, avšak podaná sťažnosť bola zamietnutá.

Z uvedeného teda vyplýva, že trestné konanie vedené úradom justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS: OUJP-1181/10-K2-2002 bolo právoplatne zastavené v spojení s uznesením okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania 2. mája 2005 a splnomocnený zástupca sťažovateľky sa o tom dozvedel 5. mája 2005.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum doručenia právoplatného uznesenia okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pv 221/2003 z 2. mája 2005 splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky 5. mája 2005, ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (24. august 2005), ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v časti sťažnosti namietala aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie čl. 149 ústavy postupom generálnej prokuratúry „*vo veci toho istého trestného oznámenia*“.

Z obsahu sťažnosti je ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľka namietala porušenie práva na účinný prostriedok nápravy tým, že generálna prokuratúra jej listom sp. zn. IV Gn 3034/03 z 11. júla 2005, doručenom jej splnomocnencovi 18. júla 2005 oznámila, že pokiaľ v ďalších podnetoch týkajúcich sa totožnej veci bude uvádzať už známe skutočnosti, nebude na ne viac reagovať. Vzhľadom na dátum vybavenia podnetu generálnou prokuratúrou 11. júla 2005, ako aj vzhľadom na dátum doručenia sťažnosti ústavnému súdu 24. augusta 2005, ústavný súd neodmietol sťažnosť v tejto časti ako podanú oneskorene.

Ústavný súd zistil, že po tom, čo prokurátor okresnej prokuratúry 2. mája 2005 zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, došlo k právoplatnému skončeniu trestného stíhania vo veci vedenej na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS: OÚJP-1181/10-K2-2002. Aj napriek tomu, že sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry nebola prípustná, sťažovateľka 26. mája 2005 takúto sťažnosť podala, pričom ju adresovala krajskej prokuratúre. Z obsahu sťažnosti je však zrejmé, že sťažovateľka v súlade so zákonom o prokuratúre žiadala o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojej sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania.

Z listu krajskej prokuratúry sp. zn. KPt 2985/03 zo 7. júna 2006 vyplýva, že spomínaná sťažnosť sťažovateľky bola posúdená ako podnet podľa ustanovenia § 32 zákona o prokuratúre. Krajská prokuratúra v liste zároveň uviedla: „*V rovnakom časovom rozpätí napadli podnety Ing. K. aj Generálnej prokuratúre SR. Táto vyžiadala viaceré vyšetrovacie spisy (6) a príslušné dozorové spisy Okresných prokuratúr Košice I, Košice II a Krajskej prokuratúry v Košiciach za účelom ich vybavenia (vrátane podnetu v predmetnej trestnej veci OÚJP-1181/10-K2-2002). Generálna prokuratúra SR na vtedy aktuálne podnety reagovala písomným stanoviskom pod sp. zn. IV/Gn 3034/03-44 zo dňa 11. 7. 2005,*

ktoré bolo Ing. K. doručené. Z uvedených dôvodov nie je namieste úvaha o nerozhodnutom opravnom prostriedku zo strany prokurátora.“

Podľa ustanovenia § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre. Vedúci služobného úradu prokurátora je povinný zabezpečiť prijímanie podnetov v úradných hodinách.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami a „*nad rámec zákonných povinností prokuratúry*“ reagovala generálna prokuratúra aj na podnet sťažovateľky listom sp. zn. IV Gn 3034/03 z 11. júla 2005. Toto stanovisko generálnej prokuratúry bolo adresované a doručené splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky. V rámci procedúry vybavovania podnetu preskúmala generálna prokuratúra všetky na vec sa vzťahujúce spisy, a to z hľadiska vytýkaných pochybení. Generálna prokuratúra v liste z 11. júla 2005 uviedla, akým spôsobom riešila podnety sťažovateľky a ďalších dotknutých osôb, aké opatrenia prijala a vysvetlila mnohé nejasnosti, ktoré viedli sťažovateľku a ďalšie osoby k záveru, že orgány prokuratúry ich nepravdivo informovali o stave namietaných konaní, resp. že „*vadne*“ vybavovali ich podnety. Generálna prokuratúra vyslovila aj názor,

že v súvislosti s preverovaním podnetov sťažovateľky, ako aj ďalších osôb, vyčerpala všetky zákonné možnosti preverovania týchto podnetov a na záver uviedla, že v prípade, ak tieto osoby budú v nasledujúcich podnetoch uvádzať už známe a totožné skutočnosti, nebude už na ne reagovať.

Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra pri vybavovaní podnetov, sťažností, námietok a iných podaní sťažovateľky, ako aj ďalších osôb postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre. To, že po posúdení všetkých okolností prípadu generálna prokuratúra dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila od očakávaní a predstáv sťažovateľky, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej práva podľa čl. 13 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 324/05).

V súvislosti so záverom generálnej prokuratúry obsiahnutom v liste z 11. júla 2005 sa sťažovateľka domnievala, že tým jej generálna prokuratúra odňala právo domôcť sa nápravy možného porušenia jej práv. Ústavný súd však konštatuje, že sťažovateľkou predpokladané (hypotetické) odmietnutie generálnej prokuratúry zaoberať sa jej neskoršími podaniami nemôže byť predmetom ústavnej kontroly, pretože ústavný súd preskúmava porušenia základných práv a slobôd, ku ktorým už reálne došlo (obdobne napr. III. ÚS 16/06).

Keďže ústavný súd nezistil porušenia iných základných práv a slobôd, nemohol konštatovať ani porušenie čl. 149 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 324/05).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru a čl. 149 ústavy postupom generálnej prokuratúry „*vo veci toho istého trestného oznámenia*“, odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietaným právam podľa čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie záverom ústavný súd poznamenáva, že v rámci svojej konštantnej judikatúry vyslovil, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená spôsobom upraveným v čl. 11 ústavy a § 1 a § 4 ods. 1 zákona Národnej

rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a má len povahu politického dokumentu. Predmetom konania pred ústavným súdom preto nemôže byť sťažnosť alebo časť sťažnosti namietajúca porušenie práva priznaného všeobecnou deklaráciou (obdobne napr. II. ÚS 18/97, III. ÚS 16/06).

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej návrhom o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj jej žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2006